

FRAN ELLER

SONETI

DVOM

V puščave zelenici spolu pota
me srečal krotkih je oči nasmeh
in z mano bi ko jagnje njih dobrot,
zaprede v sen o romanju me v dveh.

Ah, dvojnost, srcem vzhičenim omota,
ne bom visel ti v rožnatih vezeh
in tvoj objem pretežka mi je dota,
ki trdo skozi žig peščenih leh

se bijem sam, v prigrivicah dušen,
in s palmami daljave dim me vara
in rós medenih kaplje mi na tren

popije ranih ur peklina jara...
Na vročih cestah záme je le en
družnik: le dvom, ki vsak fantom razčara.

SREČA

O srečni vi: mehkó čez varne krove
vam z južnih brd naklonjen vetrič veje,
sejali ste kot lani in uspeje,
vsakdanjih žuljev spravljate plodove.

V nedeljo spravi Bog vas pod zvonove,
na gumnu ples mladó vam kri razgreje
in voz očancev se pred hram prismeje
slavit ob čaši sivih let godove.

A moja sreča, vsa iz trše sape,
ne v site kašče, ne za mirne kape,
podi me v glad po tujem, nedognanem

in jadrno se dam ji, kakor barka
se morju da, brezdomna samotarka,
in daleč bodi breg moj, kjer pristanem.

ZADNJI KROG

Ne, ne ... v vrtince volja ni me z vami,
ki zlat leskeče bog se jim na sredi,
odveč so ljubosumni vsi pogledi:
vaš plen je vaš, ta ne peklí srca mi.

Močnejši bivam v strmih želj osami,
kot bi z malikom bil, kjer trop se čredi,
življenje, le me živega narédi,
pehaj iz gneč, iz gonj me mrtvih dramí!

Ko zadnji krog iskat mi duša roma,
v brezmejnost pot nepogrešljiv do doma,
naj mimo zvezd nad meteži vesolja

zapeše, kres naj bo, ki sam se neti ...
V razdvoju ji na dno ne daj zgrmeti
in skozi temna jo ravnaj okolja!

JESEN

Jesen že v črne križe nad menoj
vejevje golo lip košatih spleta
in noč na dan, preži mi smrt na leta,
o blizu sta si davi pa nocoj.

Snegovi lás hlade mi čela znój,
 pričeta komaj, pesem je dopeta,
 več nisem v klasju klas, ki še obeta:
 tovariš vsak si tehta tovor svoj.

Pretehtal zdanje sem in prešle čase
 pa vso goščad zeleno majskih dni
 dam rad za ur jesenskih modre jase.

Poglejte: čisto, kot se mi še ni,
 nebo sedaj v okrižju vej smehlja se,
 in kjer so sence spale, luč bedi.

ZVESTOBA

Naj daleč v dom svoj, ah, morda v nikjer
 korake varave drobim do kraja,
 le z zarjami objet, ko jutro vstaja,
 in zvezdam brat samo, ko na večer

me plaši tuje hiše temna dver;
 naj vse, kar poldan mi darov razdaja,
 le zlat preblisk je bežnega sijaja
 na sivih planjah gozdov in jezér:

o rad jo grem in jo poznam to pot,
 srce, v tišini zbrani nje samot
 preskušeno, se v dvomih več ne trosi.

Ne prosi več, da bodi čas mu zvest:
 zvestó strmé vrhovi večnih cest,
 pognal je hrast in zvésto vrh svoj nosi.